

смѣтчици — да му хареса, да го спечели на своя страна при нѣкоя глуха, но свирепа крамола.

— Ти ли, подлизурке! Ти ли, усойнице! — стреляха я съ погледи дветѣ етърви въ сухиятъ изпотенъ гърбъ.

— Остави, тетъо, иди си на сѣнка, ти си старъ, работилъ си когато му е било редъ, — казваше галено Ставривица и се навираше предъ него.

Жанката подскачаше, въртѣше се ту на лѣво, ту на дѣсно, редѣше ржкойка следъ ржкойка и мърморѣше наведенъ:

— Отморете се булки, отморете се, то, работата свършване нѣма. — И въ сжщото време имъ правѣше мѣсто.

— Църве да те смѣлятъ! — кълнѣха го на умъ женитѣ и кършѣха снаги, капнали отъ умора.

— Е, хайде, хайде! — оттегляше се Жанката. — То, на младитѣ работа имъ дай! . . .

Това се повтаряше редовно, отъ тъмно до тъмно, всѣкога и на всѣка работа. Женитѣ бѣха по-свенливи, по-безропотни, при това тѣ работѣха много по-евтино и за това Жанката избѣгваше да наема мъже. Женитѣ намираха други начини да си починатъ. Обикновено, презъ време на рабатата, тѣ отскачаха по редъ до храститѣ на синуритѣ, или потѣваха въ сѣседнитѣ жита и царевичи. Тѣ клечаха дълго; Жанката ги следѣше съ половинъ око, сумтѣше като разсърденъ бикъ и често-често се надигваше нагоре, като лалугеръ.

— Пуста сопа! Пуста сопа за васъ, хайлазки съ хайлазкитѣ ви! — Скърцаше той съ зжби и се отпущаше безсиленъ върху дебелиятъ ржженъ снопъ.